

Справа Народу

Аналітично-інформаційна газета

Хто ми і чого прагнемо?

Вступна стаття для тих, кого цікавить що собою являє і чого прагне досягти своєю діяльністю громадська організація «Справа Народу», яка в Кривому Розі вже нараховує в своїх лавах більше 3,5 тисяч учасників

Ми не належимо до жодної з політичних сил. Це принципова позиція. Жодна з них не відповідає світоглядній основі нашої організації, її цілям і завданням.

Ідейна, або світоглядна, основа нашої організації була сформована ще на початку 2003 року. Вона визначає цілі, завдання, діяльність, структуру організації, права та обов'язки її учасників – зміст всього статуту організації.

Світоглядною основою нашої організації є **триохелементна соціальна конструкція концепції буття**. Пересічній людині така назва нічого не пояснить. Проте нашим опонентам прояснить більше ніж несуть в собі зміст лише слова.

І це прикро, оскільки саме для пересічних людей світоглядна основа нашої організації створювалась. Тому до назви «триохелементна соціальна конструкція концепції буття» додамо, що це такий **світогляд людини, який виключає саму можливість її примусу до будь-чого без її згоди**.

Ми ще не раз будемо повертатися до роз'яснення світоглядної основи нашої організації. Але то буде у наступних випусках газети.

Цього разу ми представимо лише офіційну інформацію про громадську організацію «Справа народу»: її цілі, завдання, права та обов'язки її учасників, керівні органи.

(Продовження на стор. 2)

Популісти и регрессоры

Не сложно понять скрытый смысл социального регресса. Пересмотр прав граждан на льготы и дотации – это пересмотр достигнутого уровня социального развития государства и общества в целом; попытка навязать обществу первобытный стандарт неуважения, и даже презрения к чужому труду и подвигу, к еще живым, но уже бывшим труженикам и героям

Среди госслужащих высокого и среднего уровня, начиная со времен премьерства Тимошенко, вошло в моду рассуждать о нехватке средств на реализацию социальных выплат. И что всему виной популистские законы и постановления, принятые бывшей властью лишь бы удержаться у руля государства, и которые само государство физически не силе выполнить. Этот аргумент характерен для руководителей государства и политических сил, наиболее представленных в органах исполнительной власти.

И вроде бы так оно и есть: льготы и доплаты установили «популисты», а выполнять их приходится «реалистам». Однако

оценка когда-то принятых законов та постановлений как популистских является некорректной, поскольку они были приняты в совсем иных реалиях, чем те, в которых делается оценка относительно их популизма. При всех возможных вариантах в прошедшей ситуации наиболее оптимальным было принятие именно таких, а не иных законодательных и нормативных актов касательно льгот и доплат. Оценка же «задним числом», как анализ бывшей ситуации с точки зрения настоящего момента, является методологически не корректной.

(Продолжение на стр. 2)

Правомерен ли отказ Управления ПФУ выполнить решение суда, ссылаясь на отсутствие бюджетных средств?

Конечно же, такой отказ не правомерен. Хотя бы потому, что перед законом все равны.

Не может быть так, чтобы обычный гражданин или руководство какого-либо предприятия не могли ссылаться на отсутствие у них денег на выплаты по решению суда и должны лезть в долги, брать кредиты, чтобы к ним не применили санкции (статья 382 Криминального кодекса Украины), а руководство

Пенсионного фонда Украины (ПФУ) и его управлений на местах нагло и безнаказанно ссылаются на отсутствие бюджетных средств. Или дискриминация по признаку принадлежности к государственному структурам уже является конституционной нормой? И об отсутствии средств какого бюджета говорят в ПФУ: государственного или бюджета самого Пенсионного фонда?

(Продолжение на стр. 4)

Нужно ли судиться с ПФУ?

Нужно ли писать заявления, жалобы, судиться? Нужно! Это вложение не в ваши пенсии и льготы, а в ваших детей и внуков, вложение в их будущее. То будущее, в котором чиновник сам будет исполнять законы, не ожидая жалоб и решений судов.

Для чего нужно судиться с ПФУ? Для того, чтобы судья подтвердил факт неправомерности действий ПФУ. Решение суда – это весомый аргумент для работников ПФУ в пользу выплат положенных по закону, но не выплаченных ПФУ сумм пенсий и доплат к ним. С другой стороны, решение суда – это аргумент для работников прокуратуры, подтверждающий факт нарушения работниками ПФУ действующего законодательства Украины.

Уже много раз было сказано, что законы Украины на стороне простых граждан. Проблема реализации социальных прав (льгот и доплат) в Украине – это проблема неисполнения законов чиновниками на местах. Защищая свои права и

заставляя чиновников исполнять законы Украины, каждый обратившийся в суд, написавший заявление с требованием исполнить предписанное законами и Конституцией Украины или написавший жалобу на неправомерные действия должностного лица творит лучшее будущее своим потомкам.

Если оставить все как есть, то ваши дети и внуки также как и вы будут терпеть унижения от чиновничьего произвола. Давая взятки и подношения «участливым» чинушам, вместо жесткого отпора незаконно, вы только роете яму своим детям и внукам. Следуя за вами, они будут платить чиновникам в десятки раз больше.

Нам довелось видеть много примеров яркой

самоотверженности и силы духа внешне совсем немощных стариков, отстающих правду до конца, не глядя на чины, насмешки и угрозы. Много примеров вопиющей продажности скандальных эгоистичных особ, топчущих товарищей по несчастью и ищущих дружбы, совета, рекомендации у врага.

Нужно ли писать заявления, жалобы, судиться? Крайне нужно! Ведь это вложение не в ваши пенсии и льготы, а в ваших детей и внуков, вложение в их будущее. То будущее, в котором чиновник сам будет исполнять законы, не ожидая жалоб и решений судов. И это будущее стоит того, чтобы в очередной раз приложить к его приближению свои силы.

(Продолжение на стр. 2)

Пастка жадібності

Що швидше вирішить проблеми пільговиків: боротьба за свої права чи хабарі держслужбовцям? І навіщо боротись за права пільговиків, які самі не хочуть боротись за свої права?

Чи замислювався читач, чому влада так легко маніпулює пільгами й доплатами до пенсій своїх громадян?

Дехто вважає, що тому виною популістські рішення колишньої влади, що не відповідали економічним реаліям країни. Інші вважають, що погіршилась економічна ситуація і тепер не можливо задовольнити всі передбачені законами соціальні права громадян.

Перевірити так це чи ні нефахівцю з питань економіки майже неможливо. Тому такі висловлювання ми вважаємо неконструктивними.

Проте є одна думка, яку легко перевірити. Вона полягає у тому, що кожен громадянин пільгової категорії відстоює виключно свій особистий інтерес, а не інтерес своєї пільгової категорії громадян, до якого нікому не має діла. Це соціальне явище звісно має якусь наукову назву, але ми його називаємо просто «жадібність».

(Продовження на стор. 3)

Усвідомлення стану війни

Держслужбовець не розуміє, що він у стані війни з народом, яку наперед програв.

Можливо держслужбовець судової і виконавчої гілок влади навіть не замислювався над трагічністю власної долі. Хто поклав його під кувалду закону на ковалду людського гніву? Чому він і досі мирно ходить по землі, накоївши стільки зла й неправди? Чи не сплутав він поняття «милість сильного» і «слабкість нікчемного»?

Звісно, сплутав! Бо в його голові навіть не вкладається можливість розплати за скоєні злочини. Сподівається, що його прикриє родич з прокуратури, або сховається за суддівську недоторканність, чи відіб'ється невизначеністю законодавства.

Але вся трагічність долі службовця в тому і полягає, що він не усвідомлює, наскільки близький час його розплати перед людьми. У гніві порушеного спокою швириє поданими йому документами, відмовляється їх візувати, кричить: «Чому ви ще не вимерли?.. Наплодили вас німці... Не ходіть, все одно нічого не отримаєте... Прийдете за три-чотири місяці». Всяке каже, по всякому ображає, порушує присягу і закони. І свідки є, і документи. Тільки от кому жаліться? Хто стане на захист людини, що належить країні, а не державі?

(Продовження на стор. 3)

Чому припинили і чи будуть відновлені виплати дітям війни та чорнобильцям?

У пік передвиборної кампанії влада піддасть репресіям злочинців на посадах, проведе чистку рядів не тільки серед керівництва і робітників ПФУ, але і в судовій гілці влади заодно

Кажуть, історія повторюється двічі. Перший раз як трагедія, другий – як фарс. Цей випадок звісно не виняток. Те, що змогла безкарно уткнути в 2008 році з виплатами ПФУ дітям війни і ліквідаторам аварії на ЧАЕС бувший Прем'єр Юлія Тимошенко, теперішній владі не під силу. Харизма не та. А от підставити під прокурорський удар усе керівництво ПФУ, яке з 2008 року складало кадровий резерв «армії Тимошенко», пов'язаний на злочині проти народу і держави – в самий раз. Чи зрозуміло читачу, чому саме зараз?

Передвиборні стратегії

По-перше, ПФУ вже був на межі самостійних виплат дітям війни і чорнобильцям. Ініціатива приватних юридичних консультацій з організації масових звернень людей до суду катастрофічно зменшила кількість виборців, яким можна запропонувати аналогічні послуги від імені політичних сил під час майбутніх виборів. У деяких ПФУ почали довічну виплату законних доплат і пенсій

у повному обсязі. Цих виборців теж не купити темою пільг. Власне тому влада і поновила обмеження на виплати дітям війни і чорнобильцям заздалегідь, **аби до виборів люди встигли забути, хто їх образив**.

По-друге, за рік до майбутніх виборів почато і завершено цікавий судовий процес над бывшим Прем'єром Ю. Тимошенко по газовим контрактам. І не менш цікава тиша про за перевищення нею службових повноважень при прийнятті у травні 2008 року сумнозвісної постанови №530. Чому набагато перспективніша у політичному сенсі ідея суду над «ворогом українського народу», проти якої і Євросоюз не мав би аргументів, не була реалізована теперішньою владою? Чи не тому, що разом з Тимошенко треба буде судити й виконавців її злочинного розпорядження, а саме все керівництво ПФУ? Здається, що сьогоднішня влада на це не піде, бо на виборах їй потрібен слухняний адміністративний ресурс, а не опозиційна армія. Але чи так це насправді?

(Продовження на стор. 3)

Хто ми і чого прагнемо?

(Початок на стор. 1.)

Цілі завдання організації

Цілі організації: реструктуризація суспільних відносин і створення (правової, соціальної, економічної та ін.) керованої дійсності.

Це значить, що наша організація прагне створення таких умов життя кожній людині, в яких вона сама змогла би керувати власним життям. Коли на світ людини (внутрішній і зовнішній) без її згоди не впливають жодні зовнішні чинники: правові, соціальні, економічні тощо.

Завдання організації: виявлення, аналіз, локалізація та усунення (правових, соціальних, економічних та ін.) проблем двосторонніх відносин.

Це значить, що організація зобов'язана допомагати своїм учасникам усувати неузгодженість та несправедливість в їх відносинах між собою, а також з іншими людьми, соціальними групами та соціальними інститутами, зокрема, органами державної влади і місцевого самоврядування.

Саме неузгодженість намірів, дій, норм, процедур, прав, обов'язків, статусів, зобов'язань, витрат тощо являє собою головну причину виникнення усіх конфліктних ситуацій. Саме неузгодженість спонукає одну із сторін до насилля, яким породжується несправедливість до іншої сторони.

Учасником нашої організації може бути як індивідуальний учасник (окрема фізична особа), так і колективний учасник (організована група індивідуальних учасників організації або окрема юридична особа). Для прийому індивідуального учасника достатньо лише однієї заяви з

проханням прийняти до лав організації. Колективний учасник також приймається за заявою, але за умови одностайності всіх його членів в цьому принциповому рішенні про вступ до нашої організації.

Права учасників організації

1. Учасник організації має право **представити особисту думку** іншому учаснику організації.

2. Учасник організації має право **задати питання** іншому учаснику організації.

3. Учасник організації має право **зробити пропозицію** іншому учаснику організації.

4. Учасник організації має право **прийняти або відмовитись від прийняття пропозиції**, зробленої цим учасником організації іншим учасником організації.

5. Учасник організації має право представляти свою діяльність з досягнення цілей і виконання завдань організації від свого імені як «Представник себе – одного з учасників громадської організації "Справа Народу"».

6. Учасник організації має право **сформувати групу** з індивідуальних учасників організації та утворити колективного учасника організації.

7. Учасник організації має право входити до складу будь-якого колективного учасника організації.

8. Учасник організації має право представляти діяльність колективного учасника організації як «Представник колективного учасника громадської організації "Справа Народу"» у межах одностайного рішення всіх учасників колективного учасника щодо змісту такого представлення.

9. Учасник організації має право представляти діяльність всіх учасників організації як «Представник громадської організації "Справа Народу"» у

межах одностайного рішення учасників організації щодо змісту такого представлення.

Обов'язки учасників організації

1. Учасник організації зобов'язаний **прийняти до відома особисту думку**, представлену цим учасником організації іншим учасником організації.

2. Учасник організації зобов'язаний **дати відповідь на питання**, задане цим учасником організації іншим учасником організації.

3. Учасник організації зобов'язаний **прийняти до розгляду та розглянути пропозицію**, зроблену цим учасником організації іншим учасником організації.

4. Учасник організації, що зробив пропозицію іншому учаснику організації, зобов'язаний **прийняти прийняття або відмову від прийняття цієї пропозиції**, зроблені та об'явлені іншому учаснику цим учасником організації.

5. Учасник організації, що представляє свою діяльність, зобов'язаний представляти цю діяльність тільки від свого імені як «Представник себе – одного з учасників громадської організації "Справа Народу"».

6. Учасник організації зобов'язаний увійти до складу колективного учасника організації, утвореного цим учасником з індивідуальних учасників організації.

7. Учасник організації при представленні діяльності колективного учасника організації зобов'язаний бути у складі кожного колективного учасника, конкретну діяльність якого цей учасник представляє.

8. Учасник організації, що представляє діяльність

колективного учасника організації, зобов'язаний представляти цю діяльність тільки від імені цього колективного учасника як «Представник колективного учасника громадської організації "Справа Народу"» у межах одностайного рішення всіх учасників колективного учасника щодо змісту такого представлення.

9. Учасник організації, що представляє діяльність всіх учасників організації, зобов'язаний представляти цю діяльність тільки від імені організації, яка включає всіх її учасників, як «Представник громадської організації "Справа Народу"» у межах одностайного рішення учасників організації щодо змісту такого представлення.

10. Учасник організації зобов'язаний регулювати свою діяльність з досягнення цілей і виконання завдань організації шляхом виконання положень статуту організації, рішень вищого керівного органу організації та узгодження цієї діяльності з іншими учасниками організації через користування правами і виконання обов'язків учасника організації.

Керівні органи організації

Вищим керівним органом організації є загальні збори учасників організації, які є правомочними за умови участі в них усіх її учасників. Рішення вищого керівного органу організації є чинним за умови його одностайного прийняття всіма учасниками організації.

Така умова легітиматі рішень є не стільки заходом запобігання рейдерству, скільки захистом прав окремого учасника по відношенню до організації. Звісно, що це додає незручності в управлінні організацією, але ця «жертва» є виправданою в сенсі

недопущення насилля більшості над особистістю.

Ми вже казали про значення координації у запобіганні і вирішенні конфліктних ситуацій. Тому вищим виконавчим органом організації є загальні збори координаторів організації, які також є правомочними за умови участі в них усіх координаторів організації, а рішення легітимні лише за умови їх абсолютної одностайності.

Таким чином, наша організація є зразком практичної реалізації ідеї ненасильницького способу існування. У зв'язку з чим принциповою є відповідь на питання про відношення нашої організації до влади.

Чи прагнемо ми влади?

Ні! Ми не збираємось йти у владні структури. Це зайве, бо влада не там, куди за нею традиційно йдуть. Крім того, існуючі владні структури передбачають насилля більшості над меншістю. Це суперечить нашим уявленням про те, яким має бути світ людини.

Наша місія – просвітництво народу. Народ має право знати як жити за законами в найдемократичнішій за Конституцією країні світу. І розпочата нами чистка соціальних і державних інституцій від корупції першого і другого роду – це лише побічна дія захисту наших законних прав від недосконалості цих інституцій.

Тож поважайте законні права учасників нашої організації. Будьте законослухняними громадянами України.

Сергій Бондаренко
Координатор громадської організації «Справа Народу»

Популисты и регрессоры

(Начало на стр. 1.)

Следует признать, что заявление о популизме, например, статей 5 и 6 Закона Украины «О социальной защите детей войны», является целиком политическим, а не научной экономической их оценкой. Указанный Закон предполагал определенную современную для того момента ситуацию и определенные будущие экономические последствия. Поэтому его принятие было вполне обоснованным и целесообразным.

И если это так, тогда зачем признавать популистскими когда-то принятые законы и постановления о льготах и доплатах? Что скрывается за этой переоценкой решений, принятых для защиты социальных прав граждан?

Главная мысль о переоценке когда-то принятых решений состоит в том, что эта переоценка является популистской исключительно с точки зрения дающих такую оценку. Это намеренная попытка дискредитировать упомянутые решения, попытка переиграть ситуацию и, соответственно, установить новый порядок отношений в обществе. Как итог, пересмотр ранее установленных социальных прав граждан,

попытка осуществить социальный регресс общественных отношений.

Государство в самом начале своего становления заложило в свое основание механизм противодействия подобным пересмотрам. Этот механизм конституционно закрепляет «закон социально-правового и экономического прогресса» общества и государства в виде формулы: расширение (развитие) прав и свобод граждан и человека не подлежит пересмотру. Таким образом, расширение прав на льготы и дотации – это показатель, прежде всего, социального и экономического развития государства. Очевидно, что предоставление таких прав свидетельствует об экономическом и моральном уровне развития государства. Лишь страна со слабой экономикой не в силах социально защитить своих нынешних и бывших труженников и героев. Более того, только общество моральных уродов способно экономически растоптать тех, кто вчера отдавал свои жизни и здоровье на благо родины и жиней своих чужих детей.

Не нужно иметь экономическое образование, чтобы понять скрытый смысл социального регресса. Пересмотр прав граждан на

льготы и дотации (социальный регресс) предполагает ожидание его инициаторами с н и ж е н и я у р о в н я экономического развития страны, а именно – роста цен, снижения доходов граждан и предприятий, с последующими снижением поступлений в бюджет и массовыми увольнениями по стране. Но об этом социальные регрессоры не скажут, поскольку заявление об ожидаемом внутреннем экономическом кризисе равносильно признанию в с о б с т в е н н о й некомпетентности, лени и ума ижадности.

С другой стороны, попытка пересмотра прав на льготы и дотации – это попытка пересмотра социального развития государства и общества в целом. Это попытка навязать обществу **неувобитный стандарт неуважения, и даже презрения к чужому труду и подвигу, к еще живым, но уже бывшим труженникам и героям.** Это попытка пересмотра процесса демократизации общества и государства, в котором права и свободы граждан и человека непересконовены.

Пересмотр прав на льготы и дотации – это первый шаг к сокращению прав и свобод, поворот к тоталитарному

режиму правления с диктатурой бюрократии. Именно бюрократ в лице государственного служащего, подчиненный личным, а не общественным и государственным жизненным интересам, преследующий одну цель – удержаться на должности, приносящей доходы и удовлетворение собственного тщеславия, – именно он утверждает необходимость пересмотра когда-то принятых «популистских решений».

Именно бюрократ, этот м е с т н ы й о р а к у л государственных интересов, склонный к коррупции первого рода (взятке) и напроць утопленный в коррупции второго рода (примате «интереса государства» над законами) и есть **социальный регрессор**, подвигающий государство и общество к первобытной пропасти революционных бунтов, ответной реакции, репрессий и диктатуры.

Возможно, руководству упомянутых регрессоров, да и им самим, стоит задуматься над тем, насколько их интересы соответствуют интересам государства, общества и з а н и м а е м ы м н и м и государственным должностям.

Прогрессор

Нужно ли судиться с ПФУ?

(Начало на стр. 1.)

Никуда чиновнику не деться от закона. Если он на вашей стороне (а закон на вашей стороне! – это факт, подтвержденный опытом прошлых судебных побед), то рано или поздно чиновник исполнит закон либо его уволят с должности. На место уволенного обязательно придет новый чиновник, помнящий, что его предшественника уволили по вашему настоянию.

Наш личный опыт борьбы с чиновничьим беспределом и помощи участникам нашей организации в защите их законных прав показал, что всякий чиновник, независимо от рангов и личных связей, если он не фашиствующий фанатик, отстаивающий высший интерес государства, боится выговора, увольнения, криминальной ответственности.

С чиновником нужно бороться его же оружием – законом и документом. И пусть вы этим оружием пока не владеете (не все охватывает ум, трудно изложить мысль) – это не беда. Мы дадим вам и знание законов, и правильные слова. Только не теряйте веры и воли к победе.

Логик

Пастка жадібності

Початок на стор. 1.

Зверніть увагу на те, що до тепер було і залишається багато політичних сил, правозахисних організацій, юридичних фірм, окремих юристів, які допомагають громадянам пільгових категорій звертатись до суду й отримувати належні їм за законом гроші. Проте, ніхто з них не поставив питання: «Як можливо, що центральний орган виконавчої влади (наприклад, ПФУ) безкарно виконує положення постанови Кабінету Міністрів України, прийнятої в супереч Конституції України і рішенням Конституційного Суду України, а прокуратура ігнорує факт скоєння цього злочину?» Жоден з них не осмілюється спрямувати пільговиків до прокуратури з заявами на службовців-злочинців. А чому?

Тому що всі вони зацікавлені у можливості надання такої допомоги у майбутньому. Здогадується, скільки коштує один голос на виборах до органів влади? А скільки коштує оформити позов до суду?

Якщо прокуратура притягне хоча б одного державного службовця до відповідальності за виконання незаконного розпорядження Кабінету Міністрів України і не виплати грошей пільговикам, то відповідний орган змушений буде самостійно виплачувати належні за законом гроші без всяких судових рішень.

Але ніхто не хоче відпускати «курку, яка несе золоті яйця». Попит пільговиків на допомогу у зверненнях до суду проти органів влади існуватиме до тих пір, поки проблема не виплат пільговикам не буде вирішена принципово. Тому всі, хто робить на підтримку цього попиту політичний і фінансовий капітал, продовжуватимуть підтримувати правове невігластво й неорганізованість цієї категорії людей.

І проблема тут не стільки у жадібності представників політичних сил і працівників юридичних консультацій, скільки у жадібності самих пільговиків.

По-перше, об'єднавшись у групи висуваючи органам влади спільну вимогу, громадяни пільгових категорій навіть не усвідомлюють, що нереслідують лише свої особисті інтереси (це ж так природно) і їх спільна вимога є лише узагальненою вимогою їх особистих пільг. Об'єднанні спільними особистими інтересами, пільговиків не вирішують принципових проблем, пов'язаних з самою системою реалізації їх пільг.

Щодо негайного виконання судових рішень

Згідно пункту 8 частини 6 статті 183-2 КАС України у постановках по справах, розглянутих у порядку скороченого провадження, до яких згідно пункту 2 частини 1 тієї ж статті, суди зобов'язані зазначати «обов'язок відповідача виконати постанову негайно». Це значить, що виплати за такими постановами судів ПФУ повинен робити з дня їх отримання, незалежно від того, оскаржить він їх чи ні.

Але по травень 2011 року у Кривому Розі серед суддів була поширена практика не писати в постановках, що вони негайні до виконання. Це робилось для того,

Наприклад, вимагаючи фінансування пільг з бюджету, вони не ставлять питання про наповнення самого бюджету і його громадський контроль.

По-друге, і це є масовим явищем, громадяни пільгових категорій, отримавши належні їм за законом гроші, припиняють боротьбу за спільну справу та тихенько залишають інших пільговиків відстоювати свої права на самоті. Ніби з дитинства знають від своїх батьків як хитрістю і наглістю дістати пайок та з'їсти його, ховаючись від очей своїх голодних товаришів.

Самі пільговиків розповідають про багатьох «спритних», що вже отримали належне від державних органів і швидко, і в повному обсязі за хабар держслужбовцю. Що у районних судах й управліннях ПФУ Кривого Рогу є навіть списки (окремі стопки справ) таких обраних пільговиків. А решті там кажуть: «чекайте вдома, не ходіть сюди, не заважайте роботи!»

Проте, це не все. Більшість пільговиків так вболівають за справу і борються з несправедливістю, що йдуть по головам і розштовхують ліктями у чергах менш нахабних товаришів. Зчиняють сварки та бійки за місце черзі. Виказують не терплячість і неповагу до тих, хто їм намагається допомогти.

Не дивно, що проблема виплат пільговикам (дітям війни, чорнобильцям тощо) й до тепер не вирішена. Бо хто ж візьме на себе тягар допомагати невдячним, котрі кормить державних хабарників і тим самим рие яму своїм же дітям і внукам? Заради кого підставляти себе і свої родини під державний прес? Заради тих, хто ладен забити одне одного у черзі аби скоріше отримати бажане? Чи може тих, хто при першій нагоді сховаються по норах як шури, кинуть на самоті свого захисника?

Боротьба за права пільговиків має сенс і надію, коли кожен з них буде вірити в досяжність перемоги закону, з цією вірою буде послідовно й дисципліновано відстоювати свої права і йти до кінця, підтримуючи у цій непростій боротьбі один одного, як солдати на полі бою. І тоді перемога обов'язково прийде, коли розбуджена волею народу «безвольна» і «залежна» прокуратура усвідомить нарешті свою силу і політичне значення і змусить державні органи самостійно платити пільговикам за законом, а не чекати судових рішень.

Еволюціонер

(Продовження на стор. 4)

Усвідомлення стану війни

Початок на стор. 1.

Сміється службовець з нікчемних намагань похилої, хворої людини дістати хоч трохи справедливості. Ну що може зробити йому ця людина? Нічого!

От тільки побажає такої ж злої долі, як її, свічку в церкві за це поставити. Сотні ображено – сотні побажають, свічку поставлять. І таки збудеться. Але не боїться службовець ні Бога, ні прокльонів на себе і дітей своїх до сьомого коліна, бо атеїст і матеріаліст він. Не боїться він і скарг на нього начальству, бо знає, що виконує

накази начальства, якому люди скаржаться.

Вірить службовець у свою безкарність. І не усвідомлює, що сотні ображених похилих людей вже знають де живе він, його родичі, друзі, і в будь-який час можуть безкарно, ніби випадково, обштовхнути одаг, облаяти на вулиці, пошкрябати машину, двері, розбити вікно тощо. Не вірить він в чудо самоорганізації плевсу. Не розуміє, що значить бути у стані війни з Народом. Не розуміє, що він що війну вже програв. Чому програв?

Кажуть, людина – істота соціальна. І це дійсно так. Тому

ображати пенсіонерів, яких близько 30% населення України і які здатні умовити своїх дітей і внуків вчинити правильні дії, – це самогубство для любой влади. І хоч на барикади ніхто не піде, тепер влада пожертвує не одною дрібною і великою фігурою, аби врятувати свого короля. До речі, цей король зовсім не той, про кого ви шойно подумали.

Тож чому держслужбовці, що накоїли стільки зла і неправди, досі мирно ходять по землі? Чого всі чекають? Замислились?

Логік

Чому припинили і чи будуть відновлені виплати дітям війни та чорнобильцям?

(Початок на стр. 1.)

Стандартна схема підкорення мас. Судивши Тимошенко за газові контракти, «армії Тимошенко» була продемонстрована перспектива, якщо і не сісти за ґрати, то отримати певні строки. Але залякати підлеглого недостатньо для підкорення. Треба отсаточно втопати його у злочин, поки є час «доповнити міру гріха». Серед багатьох варіантів обрали спільність у злочині. Цим злочинцем є пункт 7 Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» № 3491-VI від 14.06.2011 р. і прийнята на його виконання Постанова Кабінету Міністрів України «Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету» № 745 від 06.07.2011 р.

У шаховій термінології є поняття «вилка» – положення фігури, з якого можна атакувати за вибором одну з двох фігур супротивника. Саме таку вилку і поставили тимошенківській опозиційній армії постановою № 745. З одного боку, керівники ПФУ і його місцевих управлінь не можуть не виконувати накази чинного Кабінету, аби не спровокувати судовий процес над собою, як «ворогами українського народу». При цьому вони викликають на себе праведний гнів третини електорату України, одночасно по вуха грузничу у службових підробленнях і перевищенні своїх службових повноважень.

З іншого, над чинним Кабінетом безпосередньо не висить «дамоклів меч» рішення Конституційного Суду України № 10-рп від 22.05.2008 р., яким у травні 2008-го дітям війни була повернута доплата до пенсії у повному обсязі. Тим більше, що постанова № 745 була прийнята на виконання Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» і, таким чином, відповідальність за перевищення службових повноважень перекладена на Верховну Раду України. У Тимошенко ж такої індульгенції не має і не було в принципі. Тому найперспективнішим є розвиток подій, за яким у під передвибірної кампанії влада піддасть репресіям злочинців на посадах, проведе чистку рядів не тільки серед керівництва і робітників ПФУ, але і в судовій гілці влади заодно. Вільні посади займуть лояльні до влади молоді кадри.

Отримавши всенародну увагу і підтримку на час відкритого показового судового процесу – час передвибірної кампанії, влада одночасно отримає імунітет від негативних реакцій західного співтовариства. Захист інтересів природи – свята справа і пріоритетна цінність у демократичній державі.

Нічого в світі не змінилось

У питанні чи будуть відновлені відомі виплати дітям війни і ліквідаторам аварії на ЧАЕС, головне зрозуміти, на чьому боці законні і Конституція України? І чи стоїть на сторожі Конституції і законів Конституційний Суд України?

Пунктом 7 Закону України «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» № 3491-VI від 14.06.2011 р. прикінцеві положення Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» доповнені пунктом 4, згідно якому «у 2011 році норми і положення статей 39, 50, 51, 52, 54 Закону України «Про статус і соціальний захист громадян, які постраждали внаслідок Чорнобильської катастрофи», ... статті 6 Закону України «Про соціальний захист дітей війни», статей 14, 22, 37 та частини третьої статті 43 Закону України «Про пенсійне забезпечення осіб, звільнених з військової служби, та деяких інших осіб» ... застосовуються у порядку та розмірах, встановлених Кабінетом Міністрів України виходячи з наявного фінансового ресурсу бюджету Пенсійного фонду України на 2011 рік».

Згідно абзацу 2 пункту 5 мотивувальної частини рішення Конституційного Суду України № 6-рп від 9 липня 2007 року «Верховна Рада України не повноважна при прийнятті закону про Державний бюджет України включати до нього положення про внесення змін до чинних законів України, зупиняти дію окремих законів України та/або будь-яким чином змінювати визначене іншими законами України правове регулювання суспільних відносин». Проте саме це і зробила Верховна Рада, віддавши Кабінету право визначати порядок і об'єм реалізації соціальних прав в Україні, – право змінювати визначене законами України правове регулювання відносин між ПФУ і громадянами, що втратили працездатність.

У цьому випадку Кабінету

Міністрів України слід було звернутись до частини 2 статті 19 Конституції України, згідно якій «органи державної влади та органи місцевого самоврядування, їх посадові особи зобов'язані діяти лише на підставі, в межах повноважень та у спосіб, що передбачені Конституцією та законами України». Або до статті 60 Конституції, згідно якій «ніхто не зобов'язаний виконувати явно злочинні розпорядження чи накази. За віддання і виконання явно злочинного розпорядження чи наказу настає юридична відповідальність».

Проте в супереч Конституції України, рішенням Конституційного Суду України та законам України Кабмін виніс вищезгадану Постанову № 745, якою визначив інші розміри виплат пільговим категоріям громадян, ніж це передбачено законами України. Зокрема, Кабмін проігнорував рішення Конституційного Суду України № 9-рп/2001 від 19.06.2001 р., згідно якому «Україна є правовою державою (стаття 1 Конституції України), а в правовій державі існує суворі ієрархія нормативних актів, відповідно до якої постанови та інші рішення органів виконавчої влади мають підзаконний характер і не повинні викривляти сутність і зміст законів». Інакше кажучи, постанова Кабміну, як підзаконний акт не може стати над законом і змінити визначену законом правову норму. Тобто Кабмін у принципі не може скасувати чи зменшити своєю постановою розмір визначеної законом пільги або доплати до пенсії.

Таким чином, суди змушені визнавати за відомо неконституційні дії ПФУ з виконання Постанови Кабміну № 745 як неправомірні та виносити рішення повністю на користь дітей війни і ліквідаторів аварії на ЧАЕС. Тому обмеження судами періоду, за який ПФУ повинен здійснити виплати таким позивачам, датою «22.07.2011 року» є цілком незаконним. Власне, як незаконна і відмова у відкритті провадження по справі за черговим (повторним) позовом до ПФУ, на підставі нібито «правомірних дій» останнього згідно Закону України № 3491-VI «Про внесення змін до Закону України «Про Державний бюджет України на 2011 рік» і Постанови Кабінету Міністрів України «Про встановлення деяких розмірів виплат, що фінансуються за рахунок коштів державного бюджету» № 745.

Логік

Правомерен ли отказ Управления Пенсионного фонда Украины выполнить решение суда, ссылаясь на отсутствие бюджетных средств?

Щодо негайного виконання судових рішень

Початок на стор. 3.

Скоріш за все, судді разом з керівниками місцевих управлінь ПФУ сподівались і сподіваються на те, що частина позивачів не доживе до отримання грошей від ПФУ за рішеннями судів. І ми знаємо, що дехто не дожив навіть до цього дня.

Проводячи роз'яснювальну роботу серед наших учасників, у травні наша організація спромоглася «умовити» суддів виконувати пункт 8 частини 6 статті 183-2 КАС України.

Але, починаючи з другої половини вересня, суди знову стали діяти всупереч вимогам вказаної процесуальної норми. Так у резолютивній частині своїх постанов суди замість зазначення, що постановою є негайною до виконання відповідачем, почали посилається на частину 1 статті 256 КАС України та звертати ці постанови до негайного виконання в межах платежів за один місяць. Інакше кажучи, тепер позивачу ПФУ виплатити негайно за постановою лише місячний платіж, а решту суми треба буде чекати, доки не буде розглянута апеляційна скарга ПФУ. У Дніпропетровським апеляційним адміністративним суді на кінець вересня було апеляційних справ понад 120 тисяч. Коли їх усі розглянуть невідомо.

Чи правомірні такі дії суддів? Звичайно, ні! Ось чому.

Судді не беруть до уваги, що крім «присудження виплати пенсій, інших періодичних платежів з Державного бюджету України або позабюджетних державних фондів – у межах суми стягнення за один місяць» згідно пункту 1 частини 1 статті 256 КАС України, без зазначення жодних часових обмежень абзацом 9 частини 1 тієї ж статті визначено, що «негайно також виконуються постанови суду, прийняті в порядку скороченого провадження», щодо яких у статтях 183-2 і 256 КАС України жодних часових обмежень не зазначено.

У мотивувальній частині своїх постанов судді іноді посилаються на Лист Вищого адміністративного суду України №1302/11/13-11 від 19.08.2011 р., який має, до речі, лише рекомендаційний характер. Проте судді не беруть до уваги, що частина 1 статті 256 КАС України розділяє постанови, які негайно виконуються в межах платежів за один місяць (пункт перший), і постанови, прийняті у скороченому провадженні (абзац дев'ятий).

Судді не беруть до уваги, що абзац 1 та пункт 1 частини 1 статті 256 КАС України не містять жодних посилань на постанови, прийняті у скороченому провадженні. Натомість посилання на постанови, зазначені у пункті 2 частини 1 статті 183-2 КАС України та прийняті у скороченому провадженні, є в абзаці 9 частини 1 статті 256 КАС України.

Таким чином, застосування пункту 1 частини 1 статті 256 КАС України при винесенні постанов у справах, зазначених у пункті 2 частини 1 статті 183-2 КАС України, як рекомендовано у Листі Вищого адміністративного суду України №1302/11/13-11 від 19.08.2011 р. є неправомірним.

Цікаво, чи проводять голови судів пояснювальну роботу із своїми колегами щодо необхідності дотримуватись норм процесуального права і можливої кримінальної відповідальності за незаконні судові рішення?

Логік

Начало на стр. 1.

Согласно статье 71 Закона Украины «Об общеобязательном государственном пенсионном страховании» №1058 и пунктам 3 и 4 «Положения о Пенсионном фонде Украины», утвержденного указом Президента Украины №384-2011 обеспечение своевременного и в полном объеме финансирования и выплат пенсий осуществляются за счет средств Пенсионного фонда Украины (ПФУ), а именно из бюджета ПФУ.

Согласно пунктам 3 и 4 упомянутого Положения ПФУ обязан обеспечить своевременное и в полном объеме финансирование и выплаты пенсий, которые осуществляются за счет средств ПФУ и прочих источников, определенных законодательством. Более того, офис ПФУ в Киеве обязан организовать, скоординировать и проконтролировать работу своих управлений на местах по

обеспечению своевременного и в полном объеме финансирования и выплат пенсий.

Согласно статье 77 Закона Украины №1058 ПФУ обязан проводить расчет финансового состояния системы общеобязательного государственного пенсионного страхования на следующие 1, 5, 10 и через каждые 5 лет на – 75 лет. Поэтому руководство ПФУ не могло не знать о грядущей финансовой напряженности и возможном дефиците бюджета ПФУ. Например, что рано или поздно народ (более 6 млн. детей войны и ликвидаторов аварии на ЧАЭС) хлынет в суды отсуживать свои незаконно удержанные фондом доплаты к пенсиям. И суды будут вынуждены согласно законодательству обязать ПФУ произвести эти выплаты немедленно.

Руководство ПФУ знало об этом и, согласно статье 75 Закона Украины №1058, обязано было в 2010 году определить «размер резерва средств для покрытия

дефицита бюджета Пенсионного фонда в будущих периодах» с учетом растущих объемов выплат по решениям судов в 2008 – 2010 годах. Поэтому ПФУ, безусловно, заложил в резерв суммы возможных будущих выплат по решениям судов. А поскольку никто не знает точно, сколько гражданам нужно будет выплатить по решениям судов, то, скорее всего, ПФУ заложил в резерв сумму всего своего долга перед народом Украины – только детям войны от 6 млрд. грн. на полугодовые выплаты по решениям судов.

Сложно сказать, о каких суммах конкретно может идти речь. Но можно рассчитать суммы тех свободных средств, из которых, согласно п. 4 ст. 74 Закона Украины №1058 формируется упомянутый резерв ПФУ. И взяв информацию для этого не из официальных отчетов его Правления, которые, мягко говоря, могут не соответствовать действительности, а из имеющихся в свободном пользовании

независимых от ПФУ данных. Об этом следующая ниже перепечатка статьи «Пенсионная реформа: бездна, в которой исчезают деньги» из «Домашней газеты».

И так, деньги в бюджете ПФУ есть. И отказ Управления ПФУ выполнить решение суда, ссылаясь на отсутствие бюджетных средств, неправомерен еще и по этой причине. Другое дело, что по закону (статьи 61, 75 Закона Украины №1058) ПФУ имел право и даже был обязан инвестировать весь этот резерв с целью его сохранения и получения дохода, например, в ценные бумаги. И теперь руководство ПФУ просто изворачивается, чтобы оставить этот резерв в инвестициях и не потерять ожидаемого дохода.

Значит ли это, что ПФУ поэтому может не выполнять решения судов? Конечно, не значит. Об этом знают сотрудники и ПФУ, и прокуратуры. Но суть коррупции второго рода в том и состоит, что «рука руку моет» и «ворон ворону глаз не выклюет».

Пенсионная реформа: бездна, в которой исчезают деньги

Как известно, жизнь пенсионеров зависит от пенсионного обеспечения. На данное время в Пенсионный фонд приходят не малые взносы. И тут снова возникает вопрос: как так получается, что взносы большие, а пенсионеры живут бедно?

1. Сейчас (в апреле 2011 года – прим. ред.) пенсионеры составляют почти 30% от общего количества населения Украины. Численность плательщиков взносов на пенсионное страхование составляет 15,2 млн. лиц, а численность пенсионеров – 13,8 млн.

Арифметика по действиям

На данный момент в Украине 15,2 млн. плательщиков взносов в ПФ, которые платят 35% от заработной платы. Возьмем среднюю месячную заработную плату декабрь 2010 года – 2 629 грн., согласно данным Госкомстата. Высчитаем из них 35%:

$$2629 \times 0,35 = 920,15 \text{ грн.}$$

2. Теперь рассчитаем общую сумму поступлений на пенсионное страхование от работающих граждан за месяц:

$$920,15 \times 15,2 (\text{млн.}) = 13986280000 \text{ грн.}$$

То есть почти 14 млрд. грн.!

3. Полученную сумму делим на общее количество пенсионеров:

$$13986280000 / 13800000 = 1013 \text{ грн.}$$

Мы высчитали реальную сумму пенсии, которую должны получать пенсионеры... Однако сегодня в месяц выплачивается 896 грн.

4. Из 1013 грн., реальной пенсии, вычтем среднюю официальную пенсию и умножим полученную сумму на общую сумму плательщиков взносов:

$$15200000 \times (1013 - 896) = 1778400000 \text{ грн.}$$

Почти два миллиарда месяц!

5. Полученную сумму умножим на 12 месяцев и получим средства, которые не доходят к пенсионерам за год:

$$1778400000 \times 12 = 21340800000 \text{ грн.}$$

Прописью: двадцать один миллиард триста сорок миллионов восемьсот тысяч гривен.

Из этих показателей выходит, что реформу вообще не надо вводить, потому что дефицита в 26,6 млрд. грн. на самом деле не существует. И куда деваются больше 21 млрд. грн., которые действительно должны были получить пенсионеры за год? Теперь понятно, почему бабушки собирают бутылки, а наши «великодушные» чиновники, которые вроде беспокоятся о людях, еще больше набивают свои бездонные карманы. Они совсем забыли о своей обязанности перед народом, продав свою совесть и мораль.

Вместо постскрипума

Просим учесть, что мужчина-пенсионер за жизнь в среднем отдает в ПФ 14-летнюю зарплату, а пенсию получает в среднем 2 года в размере не больше 50% зарплаты. Поскольку выходит на пенсию в 60 лет, а средняя продолжительность жизни мужчин составляет 62 года. Делаем вывод, что с 14-летней зарплаты он возвращает себе лишь один год. 13 лет идет правительству. А что касается женщин, имеем подобную картину: женщина имея стаж

работы 37 лет, 12 из них отдает взносам в ПФ. Живя в среднем до 74 лет и выходя на пенсию в 55 лет, получает сегодня те же 30 – 50% от зарплаты: 74 – 55 = 19 лет на пенсию по 50%. Тогда 8,5 лет – реальная сумма ее заработка, которую получает во время пенсии. А 12 – 8,5 = 3,5 лет заработка женщины снова идут правительству. Без надежды на их возвращение.

Евгений Поливяный, Академия адвокатуры Украины,

«Лига защиты прав человека»
Источник: www.publika.com.ua

Источник: «Домашняя газета»
27 апреля 2011 г. №17 (760)

Примечание неавтора

О чем не сказал в своем постскрипуме автор статьи?

Во-первых, о размерах заработных плат, которые были чем далее в прошлое, тем меньше по отношению к зарплатам сегодняшним. А значит, чем далее в прошлое, тем были и меньше взносы в ПФУ. Со временем деньги дешевеют и на выплату пенсий нужны все больше и больше средств.

Во-вторых, автор умолчал о том, что часть средств, отчисленных в солидарную пенсионную систему, была утеряна с распадом СССР. Поэтому пенсионное наследство Украины было действительно тяжелым. И разговор о том, что «мужчина-пенсионер за жизнь в среднем отдает в ПФУ 14-летнюю зарплату» в отношении человека вышедшего на пенсию в 60 лет в 2000 году, мягко говоря, некорректен. Поскольку по той же формуле автора статьи: $(2000 - 1992) \times 0,35 = 2,8$ года. А для женщины вышедшей на пенсию

Думающийий